

mentation for de meget ringe forhold, som de lever under under opholdet i centrene. Og der er ingen grund til at tro, at fordi man får den helt basale ret at kunne koge sit morgenæg og lave mad – det er jo helt umuligt at forstå, at nogen har villet fratage dem det – altså det, at de nu i Sandholm får lov til selv at lave mad, tror jeg ikke man med rimelighed kan sige vil påvirke de forhold fra SFI-rapporten, som jeg redegjorde for før, væsentligt. Derfor må vi sige, at der er behov for den øvre grænse, og vi har behov for, at flere partier mander sig op og står ved deres synspunkter og ikke flygter fra dem, som det er tilfældet for Socialdemokratiets og Det Konservative Folkepartis vedkommende.

Til sidst vil jeg så stille det spørgsmål: Er der håb forude for børnefamilierne? For indimellem har de jo fået håbet vakt af forskellige tiltag. Og der må man sige: Ja, det er der vel strengt taget. For dengang, vi rejste sagen via en forespørgsel i maj 2006, kom integrationsministeren med 37 mio. kr. og sagde: Nu gør vi noget – ikke det, som oppositionen ønsker, men vi gør dog noget. Det sagde hun på dagen for den forespørgsel.

I dag, efter at vi har diskuteret det i samråd og i tv-debatter og alle mulige andre steder – som hr. Søren Krarup finder er det afgørende – og hvor vi stiller to beslutningsforslag, der tager principfast hånd om de her problemstillinger, ja, der vælger man så igen en lidt blødsøden løsning, men man vælger dog trods alt at levere noget, man vælger at sige: O.k., så lad os stoppe det der sociologiske eksperiment, hvor nogle afviste asylansøgere må lave mad og andre ikke må. Det må alle nu. Og man vælger at sige, at alle familier, hvad der jo igen burde have været indført for lang, lang tid siden, naturligvis skal have flere værelser.

Det er godt, det er rigtigt, og det viser, at pres set virker, og det viser, at der er et håb, hvis man tør stå ved sine principper. Det gør vi, der står bag det her forslag. Jeg synes, at det var noget, man skulle afprøve hos nogle af de partier, der ikke har villet være med.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil komme med en enkelt bemærkning til hr. Morten Østergaard, der jo altså siger, at han hele tiden har understreget, at det drejer sig om familierne og ikke om børnene. Hvis det er tilfældet, kan jeg vel sige, at så er det en fuldstændig over-

flødig debat, for den debat havde vi tidligere, hvor det handlede om, hvorvidt familierne skulle have midlertidig opholdstilladelse.

Men det er jo heller ikke rigtigt. Hvis han ser sit eget forslag, vil han kunne konstatere, at ordet børn eller barn bruges syv gange, mens ordet familie altså lige er med to gange, hvor det ofte gemmer sig i begrebet barn. Det vil jo sige, at hele denne debat selvfølgelig, som jeg tidligere har sagt, er et populistisk propagandafremstød, hvor venstrefløjen endnu en gang forsøger at lægge sig i halen på den folkestemning, som medierne, bl.a. TV 2's såkaldte dokumentar – det vil sige propaganda – har rejst. Dette dokumenterer så endnu en gang det, der nu er grundforholdet i dansk politik, at venstrefløjen er magtesløs, men den egentlige opposition drives af medierne. Det er denne debat vidnesbyrd om.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Altså, et er jo, at man har forberedt sig lidt sjusket og ikke har konstateret, hvad det er, der står i forslaget, noget andet er at blive ved at fremtuture med det. Det afgørende er, hvad der står i det her forslag. Jeg kan da godt citere fra det en tredje gang:

»Folketinget pålægger regeringen i indeværende folketingssamling at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage andre fornødne administrative ændringer, der sikrer, at ingen børnefamilie skal tilbringe mere end 6 måneder i et asylcenter.«

Så sidder hr. Søren Krarup og tæller op, hvor mange gange forskellige ord er brugt i forslaget. Det her er lovteksten, det er det, vi lægger frem i vores beslutningsforslag. Der er vist ikke så meget at diskutere, vil jeg sige til hr. Søren Krarup:

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, ja, vi må jo tilstå, at debatterne her i Folketinget jo mere og mere minder om goddag mand økseskaft-debatter. Det er fuldstændig rigtigt, som jeg sagde, at begrebet familie optræder to gange, mens begrebet børn eller barn optræder syv gange. Det vil sige, at det er helt klart. Det står jo også i overskriften, at børn højst må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter. Er det mon tilfældigt, at det er børn, der fremhæves i overskriften? Selvfølgelig er det ikke det. Og det bekræfter, hvad jeg sagde før.